

சிவமயம்

3 - 9 - 1989

நூயிறு காலை

அவவெட்டியில்

துப்பாக்கிக்ருண்டு துளைத்திறந்த

திருமதி சுகீர்த்தலர் பரந்திருபசிங்கம்
அவர்களின் நினைவாய்

அன்னுரின் அன்புக்ருயை

கணவனின் கட்டுரைகள்

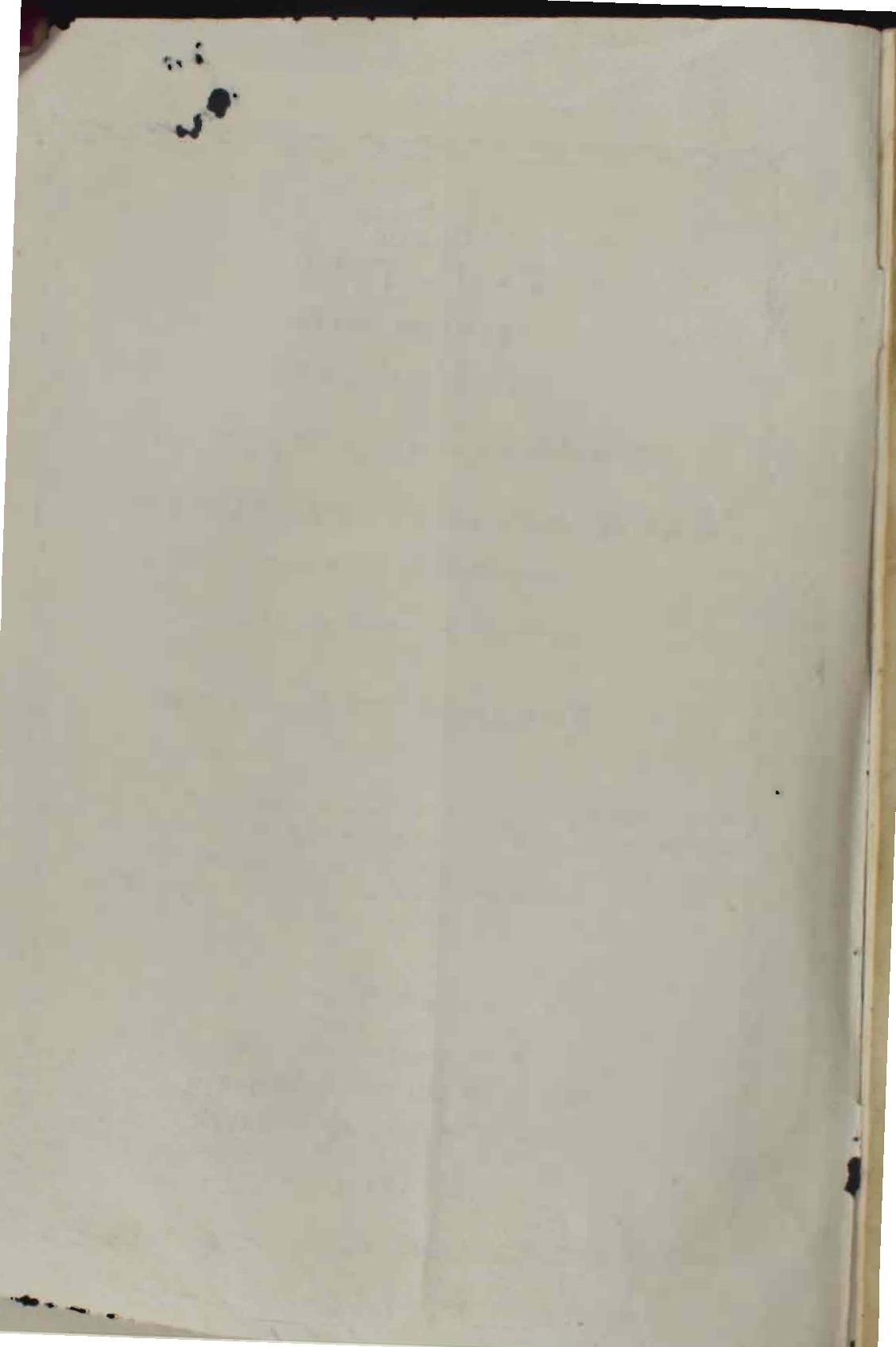
சிவன் எனும் நாமம் தனக்கே உடைய செம்மேனியெம்மான்
அவனெனை யாட்டுகொண் டளித்திடுமாகில் அவன் நனையான்
பவனெனும் நாமம் பிடித்துத் திரிந்து பன்னாளமுத்தால்
இவனேனைய் பன்னாளமுய் போழியானென்றை திருப்பறுமே.

- அம்பா -

வெளியிடுபவர்

அன்பு மகுகனும் மகனுமாயிய
திரு ஜூயாத்துரை இரவிதாசன்
திருமதி அருளை இரவிதாசன்

18 - 10 - 1989

திருமதி சுகிர்தமலர் பாநிருபசிங்கம்

வந்து

11 - 8 - 1935

போன்று

3 - 9 - 1989

மனைத்தக்க மாண்புமையை ஊகித்தற கொண்டான்
வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை.

1.

2

3

4

5

6

உள்ளே

1.	வாழ்க்கை குறிப்பு	1
2.	வெண்டியது ஒன்றே; திருவருள் திருவுள்ளங்	6
3.	அழிப்பு இனைப்பு ஆற்றல்	10
4.	நரகத்து முன்னு	12
5.	என் இந்தக் கொடிய சண்டை?	24
6.	யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்!	29

திருமதி சுகிர்தமலர் பரநிருபசிங்கம் அவர்கள் வரம்க்கைக் குறிப்பு

திருமதி சுகிர்தமலர் பரநிருபசிங்கத்தின் தந்தை அளவெட்டி நல்லதம்பீ தம்பிராசா (சேவையார்). தாய் பளை ஆறுமுகம் செல்லம்மா. எனவன் அளவெட்டி தந்தனவர் சரவணமுத்துவின் நாள்காவது மனை. கோதரர்கள் திருமதி இராசமலர் இலகுப்பின்னை, திருமதி நேசமலர் இராமநாதன், சிவபாலன், உழைபாலன், கூபாலன், திருமதி கலோஜனு செந்திற்செல்வன் ஆகி யோர். சுகிர்தம் குடும்பத்தில் தலைப்பின்னொயாயிருந்தும் 'வேவி' (Baby) என்றே எல்லோராலும் அழைக்கப் படுவார்.

இரு ஆண்குழந்தை கருக்கட்ட வேண்டியிருந்ததாற் போலும், பல தடைகள், பிரச்சனைகளுக்கிடையில் 10-9-1953 இல் பரநிருபசிங்கத்திற்கும் சுகிர்தமலருக்கும் விவாகம் நடைபெற்றது. 27 - 6 - 1954 இல் ஆண்குழந்தை ஓன்று பிரசனித்தது. அதற்கு அப்பா இட்ட பெயர் இறைகுமாரன், பின்னர் அருளை, கிரிஜா, ஐமுன நளினு, பரசுதரன் (சுதா) ஆகியோர் பிறந்தனர். அநியாயமான கொலைகள் ஆயிரக்கணக்கில் நடந்திருக்கின்றன. எனினும் இறைவனை நன்கு அறிந்த அத்தனை பேரும் இறைவனுடையபடுகொலையை நினைந்து இன்றும் கவலைப்படுகிறார்கள். அவனுடைய அன்னை இறக்கும் வரை அந்த வேதனைதான் ஆளொவாட்டியது. அருளை, ஐயாத்துரை இரவிதாசனை மனந்து வண்டனில் கணக்காளராயிருக்கிறார். இருவருக்கும் மனம் சொந்த நாட்டில், உடல் ஸ்டாந்டனில், கிரிஜா, காசிநாதன் யோகேந்திர ராசரவை மனந்து கெந்தனையில் வசிக்கிறார். கார்வில்ஸ் கணக்குப் பகுதியில் வேலை செய்கிறார். இவர்களுக்கு ஒரு குழந்தை-கலைவாணி, ஐமுனு, U. S. S R இன் வைத் தியக் கல்வி கற்றுப் பட்டம் பெற்றுக் கொண்டு கண்டா சென்றிருக்கிறார். அங்கு சிவநாதபிள்ளை சிவகாந்தலுக்

கும் ஜமூனாவுக்கும் விவாப்ப பதிவு நடந்திருக்கிறது. நளின விவாயத்துறையில் B. Sc. பட்டம் பெற்று, இழக்குப் பஸ்கலீங்கமுகத்தில் அமைய உதவி விரிவுரை யாளராயிருக்கிறார். பரசுநரன் கணடாயில் பதின்மூன்று வது வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

காலத்தின் கோவத்தினால் இளையமளையும் வெளி நாட்டுக்கு, அவனுடைய விருப்பத்திற்கும் எமது விருப் பத்திற்கும் மாறுப் போடுவதற்கு நான் புறப்பட்டேன். அப்பொழுது துவணி ஞாயிறு விரதத்திற்குச் சமைய லுக்கு அடுக்களையில் மரக்கறி வெட்டிக்கொண்டிருந்த மணவியிடம் சென்று விஷயத்தைக் கூறிவிட்டு, சைக்கி ஸில் புறப்பட்டேன். சிறிது தூரம் சென்றதும் தப்பாக்கி வேட்டுச் சத்தங்கள் காலைத் துளைத்தன. தெருவில் சென்று கொண்டிருப்பது புத்தியன்று என்றெண்ணிய யான் அருளிவிருந்த அளவெட்டிவடக்கு கிராமசேவையாளரின் அலுவலகம் இருக்குமிடத்தில் 2 - 3 நிமிடம் தங்கினேன். பின்னர் புறப்பட்டுச் சென்று தபாற் பெட்டியிற் வடித்ததைப் போட்டுக்கீட்டு வேமொய் வீடுதிரும் பினேன். நான் வெளியில் சென்றபின் துப்பாக்கிச் சத்தங்கள் கேட்டபடியால் எண்ணைப் பற்றி யோசிக்கப் போகிற என்ற எண்ணத்தினால் விரைவில் வீடு வந்து சேர்ந்தேன். குரல் கொடுத்துக் கொண்டே குசினிக்குப் போனேன். ஆளில்லை. குரலுமிக்கீலை. உரத்துக் கூப்பிட்டேன்; மற்றைய அறைகளையும் பாஷ்ட்டேன். உரத்துக் கூப்பிட்டவாறே மலைடப்பக்கம் போனேன். அங்குமில் ஸாதபடியால் வசந்தி வீட்டுக்கு விரைந்தேன். கூப்பிட்டுக்கொண்டே போனேன். அங்கு யோகன் இல்லை. எனது குரல் கேட்டு, பெண்கள் கதவைத் திறந்து கொண்டு வந்தார்கள். அங்கு வரவில்லையென்றார்கள். அங்குவந்த ரஞ்சஸை வீட்டுக்குப் போக வேண்டாமென்றும் என்னுடன் போகும்படியும் கொண்டார்கள். ரஞ்சஸை இருத்திவிட்டு கடுத்த விட்டிற் போய்ப் பார்ப்பதற்குப் படியில் இறங்கினேன்.

'ஐயோ! அங்கே' என்றான் ரஞ்சன். நிமிர்ந்து பார்த்தேன். மாமரத்தின் கீழ் மணைவி கும்பிட்டுக் கொண்டு சிடப் பதுபோல் குப்புறங் கிடந்தார். ஒடிச்சென்று தலையை நிமிட்த்தினார். ஆவி பிரிந்து விட்டதை உணர்ந்தேன். குதுகேகல்லாம் இரத்தம். இறைவன் இறந்த நாட்டொடா டக்கம் அவவின் உளமும், உடலும் மிகவும் பாதிக்கப் பட்டே இருந்தன. குளிகைகள் உட்கொண்டு அலுத்துப் போய்விட்டது. அவவுடைய அருளை அம்மாவும் தங்கை கலோஜினாவும் கணவன் செந்திலும் வீட்டில் நிற்கும் வரை உடல் வேதனையைக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. அவர்கள் 30-8 இல் தானே கொழும்பு சௌறு இலங்கையிலிருந்த ஒரே ஒரு தங்கை திருமதி இராசமலர் இவகுப்பின்னையுடன் 2-9 சனி இரவு 7-00 மீமானத் தில் வண்டனுக்கு புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். அவர்கள் வீடுகிட்டு போனபின் உடல் வேதனை தெரியத் தொடங்கியது. நோ, குத்து, உளைபு, இருக்க, எழும்ப, நிற்க நடக்க எல்லாம் வேவதனை. திங்கள் காலை கட்டாயம் வைத்தியத்திற்குப் புறப்படுவது என்றுதானே இருவரும் தீர்மானித்திருந்தோம். "இனி நோயாளிதானே, இருப்பதிலும் போய்விடுவதுதான் நல்லது" என்று வாயோரியாகச் சொல்லவும் தொடங்கி விட்டா. அதனால் ஆவி பிரிந்து விட்டதென்பதை உணர்ந்ததும் "எல்லா வருத்தங்களையும் முற்றாகச் சுகமாக்கி விட்டான்" என்ற எண்ணம் வந்ததால் தளராமல் அப்பால் நடக்க வேண்டிய வற்றைக் கவனிக்க முடிந்தது.

நாங்கள் வறுமையிற் செம்மையைய் வாழ்ந்தோம். நான் ஒரு சாதரண சம்பந்திதானே. வேறு முயற்சிகள் வருமானங்களில்லை. எனது முழுக்கவனமும் குடும்பவிஷயங்களிற் செல்வதினிலை. எனது குறிக்கோள் வேறு "மானிட ஜென்மமும் ஆண்ம ஈடேற்றமும்" என்ற சிந்தனையை இறைவன் இளமையிலேயே தந்தான். அந்த முனை கருகாமல் வளர வேண்டும் என்ற எண்ணத்தையும் அவனே தந்து வளர்த்துக் கொண்டிருந்தான். அதனால் எனது பொழுதிக் பெரும்பாகம் குடும்பவிஷயங்களிற் செல்லவில்லை. இளங்குடும்பமாயிருந்த பொழுதே

பலபகல்களும், சில இரவுகளும் கூட திருநெல்வேலியில் எனது வழிகாட்டியாகிய திரு பொ. எல்லாசுபதி அவர்களோடும், பண்டிதமணியாடும் கழிந்தன. எனது மனைவி என்னை முழுவதும் விளங்கிக்கொள்ள முடியா வீட்டாலும் எனது போக்கிற்கு இடையூறுப் பிருந்தது மில்லை. மூக்கு கழித்ததுமில்லை. ‘மனைத்தக்கமாண்புடைய ஓகித்தற் கொண்டான் வனத்தக்காள்’ என்பதற்கு இசைவாக வாழ்ந்ததொன்றே அவனின் பெருமைக்குச் சான்றாலும்.

பண்டிதமணியவர்களும், அச்சுவேலி வைத்திலிங்க மாஸ்டரும், நண்பன் சபாராத்தினமும் வீட்டுக்கு ஏந்தான் பெரும்பாலும் இரவு தங்கி நின்றே செல்வார்கள். அன்றிரவு சிவராத்திரியாயே இருக்கும். ஆசிரியர் விகுஷ்ட ஈபிள்ளையும் இடையிடையே வந்துபோவதுண்டு. இப்படியார் வந்தாலும் நின்றாலும் வீட்டுவேலைகள், குழந்தைகளின் வேலைகளுக்கிடையிலும் எட்டுணையும் மனங்கோணமலும், என்னுடன் தனிமையில் சினந்து கொள்ளாமலும், அவர்களை மனமார உபசரித்து, ‘செல்விகுங் தோழ்பி வருவிருத்து பார்த்திருப்பார்’ பேசுவதொழிலையாலன்றே. அவர்களும் கூச்சமின்றிப் பலகாலும் வந்து போகக் கூடியதாய் அமைந்தது. அனபடியால், அவர் ‘வானத்தவர்க்கு நட்சிருந்தாயிருப்பார்’ என்றே கொள்ளலாக். அவவுடைய வீட்டு வேலைகளிலும், பிள்ளைவளர்ப்பிலும், விழுந்தினரை உபசரிப்பதிலும் அம்மாவும் தங்கைள் தமிழியரும் என்றும் உறுதுணையாயிருந்தனர்.

எனது அன்பு மனைவிக்கு மூன்று தங்கைள், மூன்று தமிழிளன். ஆறுபிள்ளைகள். அவர்களில் மூந்தவன் மூந்தியே போய்வீட்டான். இரு பெண் பிள்ளைகளும் ஒரு சகோதரியும் தனிர்த்த ஏனையோர் யாவரும் வண்டனி லும் கண்டாவிலும், இலங்கையிலிருந்த இருபிள்ளைகளில் ஒன்று கொழும்பில், மற்றது மட்டக்களப்பில், 30-8-89 தொடக்கம் நாலும் மனைவியும் மாத்திரமே வீட்டிலிருந்தோம். 3-8-89 காலை 11-15 மணியளவில் குசினியில்

விருந்த மனையிடம் தபாக் போட்டுவிட்டு வருவது
கக்கறிச் சென்ற 10—15 நிமிடங்களில்—திரும்பிவருவ
தற்கிடையில் அவ்வடைய ஆவி பிரிந்து விட்டது. சகோ
தசா, பிள்ளைகள், தாய், ஏருஷீத்தயீர் எத்தனையோ
குற்றத்தவர், அயலவர், ஒருவரும் பக்கத்து இதில்லாமல்
இருக்கவேணும் என்றதுதான் நியதி என்பது இப்பொ
முதுதானே தெரிகிறது.

15 - 9 - 89

இன்னவிலே இன்னதால்தாலும் இன்னபடி
இன்னதாலும் எங்கும் ஏன் அறிந்தே - அன்னவிலே
அன்னதால் நன்ன பொழுது நன்னபடி அன்னதாலும்
இன்னபறக் கூட்டும் போன்.

பாலனும்க் கழிந்த நாளும் பணிமலர்க் கோதை மார்தம்
மேலனும்க் கழிந்த நாளும் மெலிவோடு மூப்பு வந்து
கோலனும்க் கழிந்த நாளும் குறிக்கோளியாது கெட்டேன்
கேஞ்சுலாம் பழன் வேலித் திருக்கொண்டுச்சரத்துளானே:

—அப்பு

குலம் பொங்களேன் குணம் பொங்களேன் குறியும் பொங்களேன்
ஆற்றமே பெரிதுடையேன் கோவமாய
நலம் பொங்களேன் நான் பொங்களேன் ஞானியல்லேன்
நல்லாரோடுசௌந்திலேன் நடுவெநின்ற
விலங்குகளேன் விலங்கங்லா தொழிந்தனக்லேன்
வெறுப்பனவும் மிகப்பெரிதும் பேசுவங்களேன்
இலம்பொங்களேன் இருப்பதே ஈயமாட்டேன்
என் செய்வான் தோன்றினேன் ஏழையேன்

அப்பு

எனக்கெ எச்செயல் வேறிலை யாவுயிங் கொருறிச்
முனக்கெ எத்தகு முடல்பொரு எரவியுந் தந்தேன்
மனத்த கத்துள வழுக்கெலா மாற்றியெக் பிராள்
நிழைத்த தெப்படி யப்படி யகுஞ்சுத வீதம்.

தாய்மானவி

அப்பெசருஞு மாண்மாவு மாரணநூல் மொன்னபடி
தப்பிலாக் கீத்தொன்றுஞ் காதியனால் — எப்படியந்
தேர்ந் குவிதன்கு சிவாகமமே கொல்லுதிட்டை
குருமிடத் தத்துவித மாம்.

வேண்டியது ஒன்றே

திருவள்ளுவர் திருவுள்ளம்

இங்கட்டிரை 1950 இல் கொவாசிரிய கலாசாலை 'நாவலன்' சஞ்சிகையில் ச. கிள்ளத்துரை என்ற பெயரில் வந்தது. பின்னர் நாவலனிலிருந்து எடுத்து இந்து ராதாமும் பிரகாரித்தது

— ८ —

மனிதன் உலகிலே தோன்றிப் பல்ளாயிரம் ஆண்டுகள் கழிந்து விட்டன. இப்புவியில் வாழ்ந்து மறைந்த மேதாவிகளும் என்னிலர். நாகரிகம் வளர்ந்து உச்ச நிலையங்களிடந்து வருகின்றது என மகிழ்ச்சியடைவோர் பலர். 'மனிதன் பண்பாட்டைடந்து விட்டான்' எனச் சிலர் கூறுவதையும் நாம் சென்முத்துங்கோம். எனினும் மனிதன் விரும்ப வேண்டிய - செய்ய வேண்டிய மிகப் பிரதான விஷயம் என்ன என்ற வினாவுக்குத் திருப்தியான விடை கண்டாருண்டா என்பது கந்தே கத்திற்கிடமாகவேயிருக்கின்றது. கருங்கக் கூறின் மேலான கல்வியோடு மனிதன் இயன்றனவு முயற்சி செய்து பணம் சம்பாதித்து உலக இன்பங்களைப் போதி யளவு அனுபவித்துப் பிறக்கும் வேண்டிய பாதோபாகாரம் செய்து இறப்பதை கந்தேருடையவும் மற்றேருடையவும் சிறந்த குறிக்கோளாயிருக்கின்றது. ஆனால் சிலர் இல்லாவில் திருப்தியடையாமல் மேலும் செய்ய வேண்டிய காரியம் ஏதோ இருக்கின்றதென்த தேடி அல்கி வருனர்.

மனிதப்பிறவி மிக மிக அரியதென்பது பகுத்தறிவு கடையோர் பலரும் அறிந்ததோர் உண்மையே, பிறத்தவர் யாவரும் அவரவர் கால முடிவில் என்றே ஒருநாள் இறப்பி என்பதும் சந்தியம். இதை அறியாதவன் எவ்வளவுது உலகில் இருந்தால் அவனை என்னென்பது! இந்த உண்மைகளை நாடோறும் கண்டு கேட்டு ஜயந்திரிபற அறிந்தும், அறியாதார் போலத் திரியும் அறிவிலிகள் அநுந்தம் இவர்கட்டு ஞாபகழுட்ட வேண்டியன்றே உலகம் உய்யப் பிறந்த திருவள்ளுவரும்,

“நெருத ஹவுக்கூவன் இன்றில்ஸீயன்னும்
பெருமை யுடைத் தில்வுவகு”

எனவும்

“ஒரு பொழுதும் வாழ்வதறியார் கருதுப
கோழியுமல்ல பக”

எனவுட் அருளிச் செய்தார்.

அரிதினும் அரிதாயிய மனிதப் பிறவியை எடுத்து
ஒருக்கனமும் வாழும் நிச்சயமின்றிச் சிலகாலம் வாழும்
நாம் செய்ய வேண்டிய அத்தியாவசியமான காரிய
மென்ன என அறியாது வாணோ வீணுக்குவோமானால்
எம்மட்டமைதானென்னே! செய்வது என்ன என அறிக்
தவிடத்தும் அவ்வளவில் மதிழ்ச்சியுற்று, அதனைச் செய்
யாது வாளாவிகுந்தால் அறிந்ததை அனுபவிக்கத்தெரி
யாத அச்டர்களாகி விடுவோமான்றே!

ஒருவன் உலகிலிருக்கும் பொழுது ஏதாவதோன்றை
மாத்திரம் வீரும்புவதானால், கடவுளிடம் ஒரே ஒரு
பொருளைப் பெற வேண்டுமானால் ‘பிறவாஸமையை விரும்
பிப் பெறவேண்டும், என்பது திருவன்னுவகாயங்கு
தேடிக் கண்ட அனுபவ ஞானத்தின் சாரம்,

‘வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாஸமை’

என்பது அவர் திருவாங்கு.

‘பிறவாதிருக்க வரந்தரவ் யேண்டும்;

‘இன்னும் என்னை அன்னை கருப்பாசயக் குழிக்கே தன்
ஞுமோ தெரியாது சிவன்செயலே’ என ஞானக்கடலா
கிய பட்டினத்தடிகளும், “பாழ்த்த பிறப்பறத்திடுவன்
யானும் உண்ணப் பரவுவனே,, என அறிவாற் சிவன்
எனப்படும் வாதலுரடிகளும் வழுத்தினர். பெரும்மை
தேடி வாணுள் முழுவதும் அலைந்த பிற பெரியோர்
வேண்டியதும் இது வே. “இன்னம் பிறப்பதற்கிடையே
வேயோ நெஞ்சமே’ என த் தன்னெஞ்சைத் தட்டிக்
கேட்கிறார் ஒரு பெரியார்.

நாழும் சில கற்றறிந்து விட்டோம் எனக் கருதும்
எம்போவியருக்கு இது ஒரு விந்தையாகக்கண்றே தோன்
துகின்றது! அன்றி முழுப்பைத்தியமோ என்ற ஐயழும்

உண்டாகிறது. கிடைத்தற்காய் மனிதப் பிறவியை வேண்டாமென்னும் வீணருமூண்டோ என எண்ணும் விவேகிகள் எத்தனை! சரி உற்று நோக்குவேரம். இவ்வரிய பிறவியை நாம் பெற்று அனுபவிக்கும் யாக்கை, இளமை, செல்வம், கல்வி, புகழ் இன்னும் எண்ணில் டங்காத ஏனைய பேறுகளெல்லாம் நீர்மேலெழுத்து. நீரிற்குமிழி, தோன்றி மறையும் மின்னஸ் முதலியன் போல நிலையற்ற என்பது கண்கடு. இவை நிலையற்றன மாத்திரமான்றி. ‘இன்ப துன்பம் சுழல் பம்பரம்’ என்பதுபோல இன்பதுஷ்பங்களை மாறிமாறிக் கொடுத்து மேலுமேலும் மனிதனுக்கு அதிருப்தியை உண்டாக்குவன் அன்றே! அப்படியாயினும் ‘பிறவாமை ஏன்?,, என்ற எண்ணம் நிகழ்கின்றது. ‘பிறந்த உயிர் இறந்து மீண்டும் மீண்டும் காலவரையின்றி எண்ணில்லாத பிறவிகளை எடுத்துழலும், என்னும் உண்மை நுண்மாண் நுழைபுலம் கொண்டாராய்வார்க்குத் தெள்ளி திற் புலஞ்செ, இன்ப துன்பங்களை வேண்டாதான் — நிலையான இன்பத்தை நாடுபவன் பிறவாமையை விரும்புவதன்றிக் கெய்யத்தக்கது வேற்யாது? எது ஒமே இல்லை

‘பெறவேண்டிய பேறு பிறவாமையே’ என்ற தனிப் பெரும் உண்மையை உணர்ந்தோர்க்குப் ‘பிறவாதிருத்தல் எவ்வாறு’ என்ற விசாரம் உண்டாதல் இயற்கையே. விருப்பும் வெறுப்பும் இன்மையே பிறவித்துநபம் நீங்கு வதற்கு வழி. இதனையே நாயனாரும்.

“வேண்டுதல் வேண்டாமை இலங்கி சேர்ந்தார்க்கு யாண்டும் இடும்பை இலை”

எனக் கூறியருளினார்

இன்னும் பிறவிக்குமிய மூலகாரணத்தையும் அவரே

“அவாவென்ப எவ்வாடுயீர்க்கும் எஞ்ஞான்றும் தவா அப் பிறப்பீனும் விக்கு”

என்னும் குறள் மூலம் தெளிவாகக் காட்டிவிட்டார், மேலும்.

‘வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை மற்றது
வேண்டாமை வேண்ட வரும்’

என்ற பாவில் பிறவாமை பற்றிக் கொடியதென்பதைப் பிறக்கிய நிறுக்காரும் அறிவர்.

‘அவா இல்லார்க் கில்லரகும் துன்பம் அஃதுண்டெல் தவாஅது மேன்மேல் வரும்’

“இன்பம் இடையரூதின்டும் அவாவேன்னுந் தங்பத்துட் உன்பங் கெட்டான்..”

என்னும் குறளமுதங்கள் எவர்க்கும் எக்காலமும் உண்மையே. அவா கொடியதென்பதை அறிந்தும் அதை நீக்குமாறு யானங்கள் என்பதை அறியார் அநேகர். அவர்க்கும் திருக்குறள்தானே திருத்தமான விடை அளிக்கின்றது.

‘பற்றுக பற்றத்ருன் பற்றிண் அப்பற்றைப் பற்றுக பற்று விடற்கு’

என்பது குறள். அதாவது பற்றற்ற ஏராகிய கடவுளைப் பற்ற, அகப்பற்றும் புறப்பற்றும் ஒளி முன் இருங்போல தாமாகவே நீங்கும். பற்று நீங்கேப் பிறவியும் நீங்கும் என்பது திருவள்ளுவர் திருவுள்ளாம். இகைவளைப் பற்றுதலாவது அவனது திருவடியை அடைதல் திருவடியை அடைதலாவது திருவடிஞரான் அல்லது மெய்ஞ்ஞானம் பெறுதல்.

‘கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார்த்தலைப்படுவாரி மற்றீண்டு வாரா நெறி’

கேட்டலுடன் சித்தித்தல் கேட்லா மெய்த்தெளிவால் வாட்டமரை உற்பவநோய்மாறு மோ - நாட்டமுற்று மெய்யான நிட்டையீன மேவினர்க்கங்க்ரேதான் பொய்யாம் பிறப்பிதழ்ப்புப் போம்.

அழிப்பு இளைப்பு ஆற்றல்

படைத்தல், காத்தல் அழித்தல், மறைத்தல், அருளன் ஆகிய ஐந்தொழிலில்களையும் கடவுள் செய்கிறார். கடவுள் ஏன் இத்தொழிலில்களைச் செய்தல் வேண்டும்? இத்தொழில்கள் அவருடைய திருவிளையாட்டு என்றும் ஆன்மாக்களை உண்ண மரண சாக்ரத்தினின்றும் எடுத்து திருள்புரிதல் சூரணமாக என்றும் அறிஞர் கூறுவர். அருவிளையாட்டு வடமொழியில் லீலாகவல்யம் எனப் படும். லீலாகவல்யம் கடவுளுக்கு ஒரு சிரமமான வேலையன்று; குழந்தை விளையாட்டு என்பர் சங்கரர். குழந்தை விளையாட்டெனின் மணவிளையாட்டு முதலியன போலப் பயனில்லரத் செயலா? சிவஞானமுனிவர் அது சுலபமான செயல், அதாவது ஆபரணங்களைச் சுமத்தல் ஒருவனுக்கு விளையாட்டென்பதோல் அத்துணை இலேசான செயல் என்பது.

“ஐயாநீயாட் கொண்டருஞ்சி விளையாட்டின்”

“காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் விளையாடி” என்பது திருவாசகம். அதாவது விளையாட்டென்பது ஆன்மாக்களுக்கு இரங்காமல் நன்மை-செய்யாமலிருக்கமாட்டா மௌறான் என்பர் பெரியோர்.

ஏற்ற இதை அருள் கருவிக் தீநவிளையாட்டா

இயங்குவர்கள், அனுக்கள் இடங்கடவுளின்று மெடுத்தே வூற்றுமிக அருள்புரிதல் ஏதுவாக

உரைசெய்வர் ஒடுக்கங் இளைப்பொழுத்தல் மற்றாற் தோற்று மெயாகம் ஈ காத்தல் போகி

தூய்ப்பித்தல், தப்ரோதயி நிறுத்தவாநுப்

போற்றங்கு அங்கு அங்கு அங்குமற்றுப்

ஏக்கங்களையும் அங்கொழியீர் ஏக்கங்களைதே.

அழித்தல் ஆன்மாக்களின் இளைப்பை நீக்குவதற் கேயாம். படைத்தல் மலத்தை-ஆன்ம அழுக்கைப் போக வுவதற்கே. காத்தல் விளைப்பயன்களை உண்பித்து நீக்குவதற்கே. மறைத்தல் விளைப் போகங்களில் அழுங்கச் செய்தல். அருளால் உயிர்களின் அழுக்கை நீக்கிச் சிவ ஞான தன்மையைக் கொடுத்தலாகிய அருளே. ஆகையினால் இந்த அருளால் மாத்திரமன்றிப் படைத்தல் முதலிய ஏனைய தொழில்களும் அருட் செய்க்களே.

சௌகல்லுக்க டங்காச் சுப்பெருளை நாமேவே
அக்லும் பாலு மாற்றுவதென் — நல்லசீவ
ஞானமையக் கெற்றேர்க ஞையில்லை யென்பரந்தோ
மோசமை மாள முறை. — தாழுமானவர் —

சிந்திப்பரியன சிந்திப்பவர்க்கு சிறந்து செந்தேன்
முந்திப் பொழிவன முத்தி கொடுப்பன மொய்த்திருண்டு
பந்தித்துநிற்ற பழவினை தீர்ப்பன பாம்புகற்றி
அந்திப் பிறையனிற் தாடும் ஜயாறா அடித்தலமே.

— அப்பா —

ஒத்தேயே கழிக்கீன்றிர்கள் உலகத்தீர் ஒருவன் தன்னை
நீதியால் நினைய ஈட்டார் நின்மலன் என்று கொல்லீர்
சாதியா நான்று கலந்த சக்காத் தாலுங் காலைச்
சோதியாய்ச் சுடரானு நிருச்சோற்றுத் தூயைகுரே,

— அப்பா —

துறவி நெஞ்சின ராகிய தொங்டர்கள்
பிறவி நீங்கப் பிதற்றுவின் பிததாய்
மறவனுயப் பார்த்தன் மேற்களை தொட்டினங்
அறவனுர் உறை யுங்குட முக்கிலே.

— அப்பா —

உறைத் தார்ந்துட ஸார்ந்துங்கா முனம்
நூரவி கடவுடை யானிடம் நால்லமே
பகவுமின் பனிமின் பனிவா ரோடே
விரவுமின் விரவாஞ்ச விடுமினே.

— அப்பா —

நாகத்து முளை

பண்டிதமணி அவர்கள், உபஅதிபரவர்களை எந்தத் தானத்திலே வைத்திருந்தார் என்பது இப்பொழுது உலகறிந்த சங்கதி D. Litt பட்டம் கிடைத்த அன்று அவர் ஆற்றிய உரை அதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது உபஅதிபரவர்களேரு எனக்கு வாய்த்து தொடர்பு காரணமாக பண்டிதரையா என்னை எவ்வளவு மதித்தார் என்பதை அறிபவர்கள் வியப்புக்குள்ளாவர். நான் சம்பள அதிகரிப்பைக் கருத்திற் கொண்டு இரண்டாந்தர விசேட பறவிக்கு நேர்மூலப் பரீடசைக்குப் போகவிருந்தேன். அதற்காகப் பண்டிதமணியிடம் ஒரு நற்சாட்சிப் பத்திரம் வேண்டும் என்றேன். அவர் தந்த பத்திரம் இது

கலாசாலை வீதி,

திருநெல்வேலி

16 - 12 - 68

ஆசிரியர் திரு ஏ. பரந்திருபசிங்கத்திற்கும் எனக்கும் தெருங்கிய தொடர்பு (15) பதினைந்து வருடத்துக்குமேல் இருந்து வருகின்றது. தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களில் எண்ணிடம் சந்தேகந் தெளிவதுண்டு. பரந்திருபசிங்கத்தின் தமிழறிவு தமிழ் பண்டிதர்களினரிவுக்கு எத்துணையுங்குறைந்ததன்று நுண்ணறிவு, தருக்கரிதியான விஜேகம் இயகுடைய தனிச்சிறப்புக்கள்.

சமயத்தறையில் நானும் பரந்திருபசிங்கமும் ஒருவருக்கொகுவர் ஆசிரியராயிருந்து வருகிறோம். இருவருக்கும் சமய நத்துவ ஞானி ஒருவரின் நீண்டகாலச் சார்பு திடைத்ததுண்டு. பசுநிருபசிங்கம் அந்த மகானிடம் முகங்கு கொண்டவைகள் நான் முகந்தவைகளிலும் மிக அதிகம், சமய தத்துவங்களில் நான் முகந்தவை அத்தியற்பங், பரந்திருபசிங்கம் அறித்தவை மிக அதிகம்; நுணையிவை சமயத்துறையிற் சந்தேகம் தெளிவதற்குப் பரந்திருபசிங்கம் இந்த இலங்கையில் ஒரே ஒருவராய் விளங்குகின்றார்.

சமய சித்தாந்த சாத்திர அறிவு பரநிருபசிங்கத்தின் பால் நிறைய உண்டு. அதிலும் பார்க்க பரநிருபசிங்கத் தின் ஆழ்ந்த சிந்தனைக்கே நான் மதிப்புக்கு கொடுக்கின் நேர். சிந்தனைகளைத் தெளிவுபெறச் சொல்லுதல் எழுது தல்களிலும் ஆற்றி படைத்தவர் பரநிருபசிங்கம்.

பத்திரம் தபாலில் வந்தது. அடுத்து ஒரு போஸ்ற் காட்டும் வந்தது அதை வாசித்தவுடன் அவருக்கு நான் எழுதிய பதில் இது.

அவைட்டி

17-12-68

அண்புள்ள பண்டிதனரையா அவர்களுக்கு:

திருவருளை முன்னிட்டு எழுதுவது தங்கள் கடிதமும் காட்டும் கிடைத்தன.

ஓர்களுக்கும் பற்றுத் தீந்த நானையும் ஒரு பொருளாக மதித்து, அந்த பரமதயாநிதி சில முத்துக்களைச் சொரிந்தார். அவருடையகருணையாலும் ஆரீர்வாதத்தை வுமே அவைகளைச் சிறிதளவாவது புரிந்து கொள்ளக் கூடிய ஆற்றலும் கிடைத்தது. ‘ஆயித்திரிந்து நான் கற்றதும் கேட்டதும் அவலமாய்ப் போதல் நன்றே’ என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன். வாழ்க்கையில் இவை அமைவது எந்தக் காலம்? எந்தப் பிறவியில்? இவைகளை இப்போது யாரோடு பேசலாம்?

தாங்கள் மனசிலே பட்டத்தை அப்படியே எழுதிவிட மர்கள். தங்கள் பண்பு. இருந்தவாறு அது. வயதிலும் மற்றிறவுல்லத்துறையிலும் எவ்வளவோ குறைந்த எண்ணை இவ்வளவு தூரம் வஞ்சகமின்றிப் புகழ்ந்த தொன்றே அந்த மகானுடைய சிந்தனைகளில் தங்களுக்கிருக்கிற ஈடுபாட்டைப் புலப்படுத்துவதாகும். இந்த மனேநிலை அவருடைய சிந்தனைகளை மேன்மேலும் புரிந்து கொள்வதற்கு வழி செய்வதாகும்.

எனது மனைவி உங்கள் பத்திரத்தை வாசித்தவுடன் “இது உவங்களுக்கு விளங்குமோ? அவர்கள் சேட்டிபிக் கற்றுகளையல்லோ பார்ப்பினம்” என்று சொன்னு.

இக்காலப் படிப்பையும், சேட்டிபிக்கற்றுக்களையும் துச்சமாக மதிக்கச் செய்து, உள்நின்று ஒங்கு செலுத்திக் கொண்டு போய் அந்த மகாண்டில் சேர்த்தது. அஃதொன்றே நான் போற்றுவிற் சேட்டிபிக்கற். மற்றவையெல்லாம் சோற்றுக்காக உழலும் முயற்சிகள். அந்தத்துறையில் இதுவும் ஒது முயற்சி. மாணவரையே பள்ளிக்கூடப் படிப்பைக் கைவிட்ட என்னையும் ஒரு ஆங்கில ஆசிரிய ஞக்கிய திருவருளின் விளையாட்டு இருந்தபடி எப்படி யோ? திருவருள் தரநினைத்தால் எத்த மந்திரியாரால் தடுக்க முடியும்? அது மறுத்தால் எத்த மந்திரியால் தரமுடியும்?

அன்புகால் நன்றி
வணக்கம்

அன்புள்ள
ச. பாநிருபசிங்கம்

சிலரிடையே நிலவுகின்ற பிழையான அபிப்பிராயம் கராணமாக இவ்வளவும் எழுத அமைந்தது. எதைகுஞ் பண்டிதமணி என்றும், பண்டிதமணியின் குரு அவர் என்றும் என்னுவோர் பலர். இந்த இடத்தின் ஒரு விஷயத்தைத் தெளிவுபடுத்தல் வேண்டும். பண்டிதமணி அவரைத் தனது குருவாக யோசித்திருக்கலாம். ஆனால் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது அவர் இடையிலே கூறுவார், “இது குரு உபதேசமல்ல, அமைந்த சார்பிலே இவரோடு இவ்வளவு பேசலாம் என்ற குறிப்பிலே கைதக்கிறது” என்று. மற்றவர்களைச் சிஷ்யர்களாக்க அவர் ஒருபோதும் என்னியதில்லை. பண்டிதமணி தன்னிலும் முத்தவர் என்பதையும் அவர் கருத்திற் கொண்டிருந்தார். குருபற்றி அவருடைய கருத்து அகாதரணமானது.

பகிரங்க உலகில், பத்திரிகை மட்டத்தில், பல்கலைக் கழகக் கருத்தரங்களில் என்னை இழுத்துவிடுகிற முயற்சி சமீபகாலமாக நடந்து வருவதாகத் தெரிகிறது. அதனால் இன்னும் சிலவற்றைச் சொல்ல வேண்டியவாக்கிறேன். பதுதிப்பரவர்களைப் பற்றியும் அவருடைய சிந்தனைகள் பற்றியும் எழுதவேண்டும். என்ற என்னை பண்டிதமணிக்கு நெடு இருந்தது. என்னையுந் தன்டிக்கொண் டேயிருப்பார். அதற்கு ஒரு மற்றுப்புள்ளிவைப்பதற்

காக 10-11-1967 இல் நான் பண்டிதமணிக்கு ஒரு கடி தம் எழுதினேன். கொஞ்சக்காலம் பேசாமல் இருந்தார் பிறகும் அரிப்புத் தொடங்கியது, அதனால் சுமார் ஒன் பது வருடங்களின் பின்னர் மீண்டும் ஒரு நீண்டகடிதம் எழுத வேண்டியதாயிற்று. நேரில் பல முறையும் சொன் னாவற்றை ஸ்திரப்படுத்துவதற்காக எழுதினேன். கடிதம் இது.

அளவெட்டி

3-9-1976

அன்புள்ள ஜியா அவர்களுக்கு.

உபதிப்ரவர்களுடைய சிந்தனை களை ஒழுங்கு படித்தி எழுத வேண்டும் என மீண்டும் தாங்கள் கடத்த வாரம் கூறிய நேரந் தொடக்கம் அதுபற்றி யோசித்துக் கொண்டேயிருக்கிறேன். 1955 ம் ஆண்டு நான் அவருடன் தொடர்பு கொண்ட காலந் தொடங்கி ‘அவருடைய அற்புதமான அழுதவாக்களும் கருத்துக்களும் நூலுருவும் பெறவேண்டாமா?’ என்ற கேள்விக்குறி என்னிடம் இல்லாமலில்லை. ஏன் எழுத வேண்டும்? ஏன் எழுதக் கூடாது? என்பவற்றைப் பல கோணங்களிலிருந்து பார்த்திருக்கிறேன். சோக்கரதீசுவர்க்குப் பினேற்றேயும், இராமக்கிருஷ்ணருக்கு விவேகானந்தரும், இராமானுஜத்துற்கு ஹார்டியும் இருந்தபடியாற்றுன் அவர்களுடைய சிந்தனைகள் உலகுக்குக் கிடைத்தன என்பது நான் யோசிக்காதது அல்ல. அந்தரீதியில் அவருடைய ஆரம்ப காலக் கருத்துக்களிற் சில உங்கள் பேச்சுக்களிலும் எழுத்துக்களிலும் ஆங்காங்கே செறிந்திருக்கின்றன.

நான் எழுத ஆரம்பிக்காமலிருப்பற்குரிய காரணங்களை முன்னர் பலமுறை உங்களுக்குக் கூறியிருக்கிறேன். இன்னும் கூறுகிறேன். நான் ஏன் எழுத வேண்டும் என் பதற்கான காரணங்களை நீங்கள் ஆராய்ந்து கூறுக்கள். இருவரும் நேரிலும் எழுத்து மூலமும் நன்றாகத் தர்க்கிப்போம். தெளிவு பெறுவோம். ‘நான் கட்டாயம் எழுத வேண்டும்’ என்ற தெளிவு எனக்கு வந்தால் யார் என்னைத் தடுக்க ஶுடியும்? என்னைவிட மகிழ்ச்சிக்குரியவர் யார்?

சோக்கிரதீசு முதலானேரிலும் பார்க்க எத்தனை மடங்கு உயர்ந்தவர் உபஅதிபர் என்பதை உலகம் உணரமுடிய மானால், பினேற்றேவிலும் பார்க்க அத்தனை மடங்கு உயர்ந்ததானம் எழுதுபவருக்கும் கிடைக்கும் என்பது எனிதில் எவருக்கும் புரியக்கூடிய ஒன்றன்றே?

எனது யோசனைகளைக் கூறுகின்றேன்; அவற்றை ஆட்சேபித்துக் கூறுக்கன். ஆராய்வோம்.

எந்த நூலிலும் காண முடியாத ஆனால் எல்லா வைதிக சைவ சாத்திரங்களுக்கும் கிளக்கமாய் அமைகின்ற எல்லை கடத்த பெருமைக்குரிய இந்த அற்புதமான விஷயங்களை விணை அழிந்து போக விடலாமா? இவை உலகத்திற்குப் பயன்பட வேண்டாமா? என்பவை பிரதான வினாக்கள். இவற்றிற்கு இரண்டு விடை இருக்க முடியாதென்பதுதான் பொதுவான அபிப்பிராயம்.

இவற்றிற்கு விடையாக எனது மனதிலே தோன்றும் என்னங்கள் இவை: நக்கீரர், சிவாக்கிரயோகிகள் சிவஞானமுனிவர், சேஞ்சுவரையராதியோர், சங்கராச்சாரியர், பரிமேலழகர், கம்பர், சோக்கிரதீச, காந்தி. போன்றவர்களை எடை போடக் கூடிய உரைகல்லாக விளங்கிய அவர்தான், தனக்கு வெளிப்பட்ட காரியங்களின் அருமையையும், பெருமையையும், மதிப்பையும் மானத்தையும், தாரதம்மியங்களையும் நன்குணரவல்ல ஒரே ஒருவர். அந்த அத்தியற்புத அதிமதுர அமுதத்தை (இந்தனை என்று கூறுவது விஷயத்தைக் குறைந்து மதிப்பிடுவதாகத் தோன்றுகிறது) செய்யுளாகவோ, வசனமாகவோ, நூலாகக் வல்லவரும் அவர் ஒருவரேதான். அந்த அரிய பொருளான பெரும் பொருளை உலகம் ஒருக்கால் திரும்பிப் பார்க்காதோ? என்ற கருணை உள்ளம் படைத் தயநும் அவர்தான். நூலுக்கும் பெறுவதற்கு வேண்டிய எல்லாம் தெரிந்த எல்லாம் வல்ல அந்தக் கருணைவள் ஓல் என் அதைச் செய்யாமல் விட்டார்? 'நீயாகிலும் தெரிந்ததை எழுது' என்று ஏன் எனக்குச் சொல்லாமல் விட்டார்?

இந்த வினாக்களுக்குத் தெளிவான விடைகாண முன்பு நான் எழுத முனைந்தால் அதற்குரிய தூண்டுதல் என்ன? புகழ்ச்சுவை ஒன்றுதான் தூண்டுதலாய் இருக்கிறது என் பணதவிட வேறொன்றும் சொல்ல முடியவில்லை. ‘புகழ்ச்சுவை இலேசில் போகாது. கடைசிவார இருக்கும். திருமால் கூட அதைவிட விரும்பார். அவர், உருத்திறர் ஓருவர் தான் விசரன் என்ற பெயரையும் கேட்க ஆயத்தமான வர், என்பதும் அவருடைய வாக்குத்தான். எனக்குப் புகழ்ச்சுவை இல்லையா? ஆனால் வீஷயத்தை யினங்கிப் புகழ்ச்சுடியவர் யார் இருக்கிறார்? உங்கள் சாதனைகள் எவ்வாறுற்றிற்கும் சிகரமாய் அமைந்திருப்பது தமிழ் விழாவிலே நீங்கள் பேசிய ‘தமிழ்’ என்பதுதான்னன நான் கருதுகிறேன். அதற்கு என்ன நடந்தது? தினகரன் நாதன் அதற்குக் கைகொடுத்தும் அது பெறவேண்டிய இடத்தைப் பெறவில்லையே!

அவருடைய சுகபாடிகளில் எவராவது, அவரிடம் கற்று அவரையறிந்த ஆயிரத்துக்கதிகமான ஆசிரியர்களில் எவராவது அவர் இருக்கும் பொழுது அவர் பெருமையை உணர்ந்து அவரை நாடவில்லை. நீங்கள் மேடை களிலும் பத்திரிகைகளிலும் அவரைப் பற்றிக் கூறியும் எவரும் அவரை அறியவிரும்பவில்லை. இப்படி உலகத்தில் யாருக்குச் சொல்வது: ‘காணுதாற் காட்டுவான் தான் காணுன்’ என்றபடி முடியாதோ?

“அவர் எழுதாமல் பிழை விட்டுவிட்டார். நான் எப்படியும் எழுதிவைக்க வேண்டும்” என்று தொடக்குவதானால் அதைவிட முழுமுடம் இருக்க முடியுமா? அவரிலும் பார்க்க எனக்குக் கருணை கூடிவிட்டது என்று செய்வதா?

மர்யாவாத உலகாயத கண்டமாருதங்களுக்கிடையே, பெண்களுக்குச் சமத்துவம் கொடுக்க வேண்டும் எனவும், சாதியை அழித்தொழிக்க வேண்டுமென்றும், கருச்சிதைவு கட்டாயம் செய்ய வேண்டும் என்றும் கணங்கட்டிக் கொண்டு சட்டங்களியற்றுகிற சமுதாயத்திலே அவருடைய கருத்துக்களுக்கு இடமுண்டா? ஏன்

ஏன்ற செய்யமாட்டார்களா? திவிர இடதுகாரி அரசாங் கங்கள் அதிகாரத்துக்கு வருகிற சந்தர்ப்பங்களில் நாலுக்கும் ஆறுக்கும் என்ன நடக்கும்? காலத்துக்கும் இடத்துக்கும் ஏற்றபடி அவருடைய கருத்துக்களிற் சில வற்றை விட்டு எழுதவேணும் என்று நினைப்பது முறையாகுமா? சாதியை அடையவேணும், வருணத்தை அடையவேணும், ✽ திண்டாமை வேண்டும்; திண்டப்படாமை வேண்டும். என்பன அவருடைய வாயில் அடிக்கடி வருபவை, இந்தியத்துவதரிசன வியாக்கியான கர்த்தாவா கிய இராதாகிருஷ்ணனே வேதபுராண இதிகாசங்களில் திண்டாமை இல்லை என்று வியாக்கியானம் செய்தபின் அவருடைய கருத்துக்களை யாருக்கு எவ்வாறு சொல்ல முடியும்?

“யாருடன் பேசலாமென்று யோசித்தால் மெளனந்தான் வரும்” என்று அவர் சொல்வது எவ்வளவு உண்மை! சொல்லப்படாது என்று அவர் மெளனஞ் சாதிக்கவில்லை. கேட்க ஆளில்லாதபடியாற்றானே அவர் பேசாமலிருந்தார். மனிகளை, முத்துக்களை வீணை சிந்தலாமா? தான் தீயோசியாமல் சிலருடன் பேசியிருக்கிறோம். என்ன நடக்குமோ? என்றும், “குரலை களவாக ஒலிப்பதிலு செய்யவும் சிலர் யோசிக்கலாம்” என்றும் கூறியிருக்கிறார்.

இப்படி அவர் யோசித்த விஷயங்களை நாலுருவமாக எழுதிவிட்டோம் என்று வைப்போம். அதைப் பிரசுரித்தபின் என்ன நடக்கும்? முதலிட்ட பணத்தையாவது பெறவேண்டுமென்று விளம்பரம் செய்து பிரசாரம் நடத்த வேணும். தெரிந்துவர்களிடம் தினிக்கவேண்டும். அவர் எப்படி யோசித்தாரோ அதற்கு எவ்வளவு மாருன செயல்கள்! விஷயத்தின் மானத்திற்கு

✽ அந்தணன் இப்பொழுது இல்லையாகலாம், ஆனால் அந்தணக்கு வைக்க என்றும் இருக்கிறது. அந்தணத்துவற்றை அடையவேண்டுமென்றுதான் அறிஞர்கள் தலை செய்கிறார்கள். அவர்கள் புளைகளைத்தைத் திண்டுவார்களா? அந்தணத்துவம் புளைக்குள்ளத்தால் திண்டப்படுகா?

எவ்வளவு பங்கம்! தங்கள் தசாகாண்ட உரை பேரா சிரியரால் திணிக்கப்பட்டவர்கள் லிலர் பட்ட கண்டங் களை நான் கேள்விப்பட்டதுன்னு.

ஒருவேளை பிரதிகள் அதிகம் விஷைப்பட்டு இலா பம் சிடைத்தாலும் அப்பணத்தை நான் என்ன செய் யலாம்? எதற்கு உபயோகிக்கலாம்? எனது குடும்பத் தேவைக்கு எடுக்கலாமா? கோயிலுக்குக் கொடுக்கலாமா? “எதனால் வந்த பணம், எதற்கு உதவும்? என்று போசி க்க வேண்டும்” என்று கூறுவாரே.

“எந்த நாலிலும் இல்லாத அற்புதமான விஷயங் களாயிருக்கின்றனவே” என நான் கூறிய சந்தர்ப்பத் தில், அவர் கூறியவை இவை: ‘இது நால்லல, நால்களிலே உங்கே சொல்லப்பட்டவற்றிற்கு மேலே சொல்வதில்லை. நாங்கள் நால் செய்யிலும் அவ்வளவுதான் சொல்ல லாம். இது நூற்பிரமாணத்திற்கு மேலே—ஸ்மிருதிப்பிரமாணம் என்ற முறை. இது சார்பு அமைந்த முறை யிலே, இவரோடு இவ்வளவு பேசவாம் என்ற ஒரு குறிப் பிலே பேசுகிறது.’’ இந்த வாக்கியங்கள்தான் எனக்கு வெளிச்சமாய் இருக்கின்றன.

‘அவரிடம் கேட்டவை எனக்கு விளங்கி விட்டன என்ற எண்ணம் எனக்கில்லை. அவர் சொன்னவற்றை ஓரளவுக்குத் திருப்பிச் சொல்லலாம். சில இடங்களைச் சேர்த்துத் தொகுத்துப் பொருத்தியும் சொல்லலாம். அப்படிக் சொல்வதால் எனக்கு நன்மையுண்டு. தெளி வன்டாக்லாம். தங்களுக்கே தெளியும், அவரிடம் கேட்டவை எத்தனையோ பிறவிக்குக் காணும் என்று. இனி எந்தப் புத்தசத்திலும், எவரிடத்திலும் படிக்கவேண்டியதில்லை. இதை நினைக்கும் பொழுது “பெரும்பைம் புனர்த்திற் சிற்றெனல் காக்கின்ற” என்ற அருணகிரியாரின் செய்யுள்தான் எனது நினைவிற்கு வரும். வாழ்நாளில் எஞ்சிய காலத்தில் நல்ல சாதனைகளைச் செய்யத்தத்தியும் இல்லை. சார்பும் இடங்கொடாது. கர்மம் இருந்த படி அது. ஆகவே செய்யத்தக்கது இந்த விஷயங்களை மறவாமல் அதே நிந்தனையோடிருந்து போவதுதான்.

“சந்தக்ஷம் வேதமியாறி யாதோன்றுபற்றின்
அதுதான் வந்துமுற்றுமென்னால்”

“யாதோன்று பாகிக்க அதுவாதலான்”

என்பவை தாயுமானூர் சொன்னவை. ஆகவே விஷயங்களைப் பேசக்கூடியவர்களோடு பேசுவது மிகச் சிறந்த சாதனை. இன்றியமையாததுங்கூட அவரைப் பற்றியோ. அவருடைய ஒரு கருத்தைப்பற்றியோ சொல்லக்கூடிய ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் நான் சொல்லாமல் விட்டது கிடையாது. அப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் வந்தால் எந்த வேலையையும் விட்டுப் பேசுவதற்கு நான் ஆயத்தமாகவே இருக்கிறேன். அதுதான் வாழ்க்கையில் இனி எனக்கு ஒரே வேலை; அனால் பேசக்கூடியவர்களைச் சந்திப்பது தான் அருமையிலும் அருமை. இதற்கென்றுதானே நான் திருநெல்வேலிக்கு வருகிறேன், ஆனால் எத்தனை நிமிஷம் நாங்கள் விஷயம் பேசுகிறோம்? சபானியோ வைத்து விக்க மாஸ்டரரேயோ, கிருஷ்ணபிள்ளையேயோ கண்டால் அவருடைய கதை வந்தாற்றுனே எனக்குத் திருப்பதி. அவர்களைத் தேடிப் போனாலும் அரசியலும், அவரவருடைய பிரச்சனைகளும் பேச்சுக்கு வருமேயோழிய விஷயத்தில் இறங்குவது அருமையிலும் அருமை, எப்பொழுதாவது - இருந்துவிட்டு ஒரு முறை கதைத்தால் அவருடைய விஷயங்களைப் புரிந்துகொள்ள முடியுமா? வேறு யாரை நான் தேடிப்போக!

உங்கள் குறிப்புகளில் 1-3-1941 இல் எழுதப்பட்ட குறுப்பவை இவை,

1. ஒருவர் முதலில் வஞ்சகத்தை விடல் வேண்டும்-நோக்கம் சுத்தமாதல் வேண்டும்.
2. இரண்டாவது பொருமையை விடல் வேண்டும். நன்கு மனை அல்லுள்ளாவனிடத்தும் பெற, அவனை மேலாக மதிக்கப் பயில்வேண்டும்,
3. பிழையான பிடிகளை அறிந்தமாத்துறையானே உதவிவிடல் வேண்டும்.

இம்முன்றையும் விட்டவழியே சித்தாந்தம் சித்திகரம், இவ்வளவும் 1941 இல் அவர் கூறி நீங்கள் எழுதியனவ.

ஆகவே நான் எழுத ஆரம்பிக்கும் பொழுது எனது நோக்கம் தெளிவாதல் வேண்டும், தெளிவுபடுத்துங்கள். 'நீழுது' என்று கனவிலோ வேறு முறையிலோ கட்டளை பிறந்தால் எழுதலாம், ஆசை இருக்கிறபடியால் அது கணவாகவும் வரலாம்,

இக் ஷதங்களிலிருந்து பண்டதமணியும் நானும் உபதிப்பரவர்களை எப்படிப் பார்க்கிறோமென்பது வெளி ப்படை, வேரெருவர் அவரை எப்படிப் பார்த்தார் என் பதையும் நோக்குவோம், அவர் வேறு யாருமல்லர் உப அதிபர் விட்டிலேயே பல வருடங்கள் வாழ்ந்தவர், முறை சொல்க்கூடிய கிட்டிய தொடர்புள்ளவர். வயதால் மிக முதிர்ந்தவர் அங்கே இருந்தாலத்தில் அவருக்கு எவ்வித குறையுமிருக்கவில்லை, ஆனால் ஒரு சங்கதி, உப அதிபரவர்கள் அவரோடு ஒரு நாளேனும் சம்பாஷித் திருப்பாரோ என்பது சந்தேகமே வலிந்து ஏதாவது கேட்டிருந்தாலும் ஒரு சொல் இரண்டு சொல்லிக் கூறு மொழி சொல்லியிருக்கக்கூடும், அவருடைய மௌனம் இவரைத் தாக்கியமையாற் போலும் ஒரு முறை என் ணைச் சந்தித்த போது உபதிப்பரவர்களைப்பற்றி ஏதோ கதைக்கத் தெப்படங்கி 'நாக்கு மூன்றுகள் நாலு வேநங்களி லும் இருங்களைப் போல ஆட்களைக் கண்டந்தன்' என்று அழுத்தம் திருத்தமாகவே கூறினார், நானறிந்த வரையில் இருவருக்குமிடையில் எதுவித தரோறுமிருக்கவில்லை,

எனது மனவி வேலைப்பழுவினால் களைத்த வேளையில் நான் எனது யோசனையில் இருந்து கொண்டு ஏதாவது வேலை சொன்னால் அல்லது அவகேட்கிற உதவி யைக் கவனிக்காமலிருந்தால் 'நீங்கள் ஒரு அறிவில்லாத நீங்கள்' என்று கடிந்து சொல்லிய சந்தர்ப்பங்களுமூன்டு அதை நான் பெரிது படுத்துவதில்லை. ஆற்றுமையினால்

ஆத்திரத்தில் கருத்தறியாமல் சொல்லும் சொற்கள். தடையின்றி அவ என்னை என்னுடைய போக்கிலே போகவிட்டது மாத்திரமன்றி, எனது போக்கை ஓர எவு புரிந்து கொண்டமையால் என்னிடம் வருபவர்களை மனமுவந்து எப்பொழுதும் உபசரித்தமையும் போற நற்குரியவை. இது அன்றார் செய்த தவம் என்ற சொல்லாம்.

“ஞான நூல் தமிழோதல் ஒதுவித்தல்
நற்பொருளைக் கேட்பித்தல் தான்கேட்டல் நன்றா
சனமிலாப் பொருளாதளைக் கிந்தித்தல் ஐந்தும்
இறைவளாடி அடைவிக்குங் எழில்ஞான பூசை

என்பது சிவஞானசித்தியார், இப்பாடலை நானறியாத காலத்திலே 17-18 வயதிலேயே -ஞானநூல்களைப் படிப்பது கேட்பதுதான் உண்மையான படிப்பு; பள்ளிக் கூடப் படிப்பு படிப்பன்று-அது சீவனத்துக்கான படிப்பு என்ற எண்ணம் எப்படியோ ஸ்திரப்பட்டுவிட்டது. அத னால் மேற்படிப்பைப் பற்றிய எண்ணமேயில்லை. உண்மையில் அதிலோரு வெறப்பு. இருந்தும் 1945 ஆம் ஆண்டு S. S. C. (Eng.) பரீட்சையில் மிகத்திறமையான பெறுபேறு கிடைத்தது (First Division and Exemption from London Matriculation). அப்பொழுது ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரி அதிபர் பதவியை ஏற்று, பல்கலைக் கழகப் புகுழுக வகுப்பை ஆரம்பித்து மனக்கோட்டைகள் கட்டிக்கொண்டிருந்த ஒரேற்றருக்கு, என்னிலும் பார்க்கக் கூடிய புழுகம். ஆனால் தான் படிப்பைத் தொடரவில்லை என்றதும் அவருக்கு ஆத்திராம், கவலை. ஏன் என்றார். என்னுடைய எண்ணங்களை அவருக்குச் சொல்லமுடியாது. வீட்டுநிலைவும் சுவியில்லை, உழைக்கவேணும் மென்றேன். “நான் உதவி செய்கிறேன், நீர்ப்படியும். உம் சைமப் போன்றவர்கள் போனால் வெறுயாருக்கு H. S. C. வகுப்பு” என்றுகூடச் சொல்லார். ஒரு மாதிரி அவரைச் சமாளித்து விட்டேன். பரீட்சைப் படிப்புக்கு முற்றுப் புள்ளி வைக்கப்பட்டது. விவாகம் செய்யாமலிருந்து ஞான நூல்களைப் படிக்கவேணும், கேட்கவேணும், சிந்

திக்கவேணும் என்பதுதான் ஒரே நோக்கம். ஆனால் விவாகத்தை விட்டிருந்த சிலருடைய வாழ்க்கை அனுபவங்களைப்பார்த்து விவாகம் செய்யவேணும் என்ற தீர்மானம் வந்தது. ஊழ் எங்கள் இருவரையும் சேர்த்து வைத்தது. விவாகம் நடந்தும், குழந்தைகள் பிறந்தும், குடும்பப் பொறுப்புகள் வந்தும் நோக்கம் அழியாமலிருந்தது எம்பெருமான் திருக்கருணை இருந்தவாறு. அந்த நோக்கை அழிக்கமுறைக்காமல்-வளர்க்க உறுதுணையாயிருந்த எனது பிரிய நாயகிக்கு நான் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். இப்படியான ஒருவரே 36 ஆண்டுகள் எடும்ப வாழ்க்கை நடாத்தியது அவசெய்த தவமன்றே!

அன்னிரி ஆன்மா சாந்தியதைய எல்லாம் வரிலை எம்பெருமான் அருள்புரிவானாக. 14-9-89

மரிந்த சுற்றாய் மற்றாக தூண்டியும்
பலஞ் கண்டிய தெழுவீரி உடலீர்
மரிந்து யோசிது நீச்சயங் அறிந்தாற்
பேதை வருப்பெறும் பின்கவிழுத் தழீந்து
கழுத டங்களையு பங்களை உயிராக
கால காலளைக் கடவுணை விரும்பிச்
கெழுந்தீ போன்று வீருத்திலை நகஷட்
சிவக்கூரை முந்திலைச் சென்றால் மலேன.

— சுந்தரர் —

வினையிலே கீடந்தேவைப் புகுந்து நீண்டு
மோதுநான் வினைக்கேட னென்பாய் கோல
வினையனு னென்றுநன்னை பழிவித் தென்னை
யாட்கெங்களடைம் பிரானுஞ்சுக் கிருங்பின் பாலவ
அனையதான் பகடேவின் ரூடை அந்தோ
அனந்தே ஞாலந்தே ஞாலிஸோரேன்
முகைவனே முறையோநா னன வாறு
முடிவறியேன் முதலந்த மாமிஞானே.

— கணவிவாசகம் —

ஏன் இந்தக் கொடிய சண்டை? வினுவ இந்த அழிவுகளைத் தவிர்த்திருக்க முடியாதா?

இந்திய இராணுவத்துடன் மோதும் என்னை புனிகளுக்கு எக்பொழுதுமே இருந்திருக்க முடியாது. இத்திய இராணுவத்தின் பரிமாணங்களும் திறமைகளும் புலிகள் அறியாதவர்களால் வர்க். இருந்தும் இந்தப் போரில் அவர்கள் என் மாட்டிக் கொட்டார்கள்? இந்தச் சண்டை தங்கள்மீது தினிக்கப்பட்டது என்றும் கூறுகிறார்கள். பாரதம் தங்கள் நாய்நாடு என்றெண்ணித் தான் ஈழத் தமிழர்கள் எப்பொழுதும் வாழ்ந்து வந்திருக்கிறார்கள். இன்றும், ஈழத் தமிழரின் நலம் பேண்ததான் இந்தயுத்தம்! என்று பாரத அரசு கூறுகிறது. இலங்கை அரசுக்கு இந்தச் சண்டை ஒரளவு மகிழ்ச்சியைத் தந்தாலும் அழிவு அழிவுதானே. பாரத அமைதிகொக்கும் படைக்கும் புலிப்படைக்குமிடையில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் இந்தச் சண்டையில் வடக்குக் கிழக்கு மக்கள் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் வேதனை இவ்வளவு என்று கணக்கிட முடியாது. ஒட்டித்தமிழ் யாழ்ப்பானத்திலிருந்து கொழும்பு வந்து சேர்ந்தவர்கள் சொல்லும் கண்ணீர்க் கதைகள் கற்பணியோ என்று என்னைத் தோன்றுகின்றது. அமைதிகாக்க வந்த படையோ அழித்தொழிக்க வந்த படையோ என்று சிந்திக்கவைக்கிறது. கக்டோபர் பத்தாந்திகதி தொடர்க்கம் தொடர்ந்து ஊரடங்குச்சட்டம் அமுலி விருத்தால் மக்கள் எப்படி உயிர்வாழ முடியும்! போய்ப்பார்த்தாக்கான் இராணுவ அட்ஜேயங்களை அறியமுடியும்.

இவ்வளவு அழிவுகளையும் வேதனைகளையும் தவிர்த்திருக்க முடியாதா என்று போசிக்கும் பொழுது பாரதக்கதையின் கதை ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. காணிப்பங்கீடு காரணமாகவே மகாபாரத யுத்தமும் நடைபெற்றது. பாரததேசம் முழுவதிலும் அரசர்கள் வீதர்களைப்போகும் கொல்லப்பட்டார்கள். சுருகுலங் அழிந்தது. குலக்கொழுந்துகளாகிய இளம்பஞ்ச மாண்டவர்கள்டை அஸ்வத்தாமாவினால் அரியப்பட்டார்கள். பாண்டவர்களை வெரோட்டியிக்கத் தொடங்கித் தானே அழிந்து குற்றுமிராய்க் கிடற்ற துரியோதனை அசுவத்தாமனின் செய்கூக்கண்டு அவன்மீது ஆத்திரம் கொண்டு ஆம்ரேஞ்சுக் குயருத்தன் உயிர் துறந்தான். சுருகுலத்துக்கு ஒருவாரிசு இன்லாமில் குந்தது. அர்ச்சனங்களுடைய அரியபுத்திரங்களிய அபிமங்கு முன் கொரே கொல்லப்பட்டுவிட்டான். அவன் இறப்பதற்குச் சில நிமுக்களின் மூன்னரே அவன் திருமணம் நடைபெற்றது. அதற்கு அவன் இறந்த பொழுது அவன் மனைவி கருவற்றிருந்து

தான். அக்கு பரினாமித்து வளர்ந்து பிறக்கி குருகுவதற்குக் கோர் குலவிளக்காய் பரிசீலித்து மகாபாரா ஆனது. பரிசீலித்துவிளக்காய் ஜனமேஜையன், ஜனமேஜையன் அரச�ழி குந்த பொழுது ஒருநாள் வியாசமுனிவர் அவனுடைய சமைக்கு வந்தார், அரசன் முறைப்படி உபசரித்து வரவேற்றான், முனிவர் அவனை ஆசிரவதித்தார். வியாசரி குருவு முதல்வர். மகாபாரதமாகிய இதிகாசத்தை இயற்றியவர், வியாசர் தனதுக்கு முதல்வர் என்பதைக் கேள்விட்டற்றிருந்த அரசனுக்கு அவரைக் கண்டபோது இரத்தபாஸி தொழிற்பட்டது. பாரதத்தத்தில் இறந்துபட்ட தனது முன்னோரின் என்னைங்கள் அவன்மனைதில் அலைமோதின. வியாசர் ககாமுனிவர் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். ஆராமம் மிகுதியினால் “என்குலமுதலே! முனிபுங்க வரே! தாங்கள் நினைத்திருந்தால் மகாபாரத யுத்தத்தைத் தவிர்த்திருக்க முடியாதா? எனது பேரன், பாட்டன் எல்லோ சூரயும் காப்பாற்றியிருக்க முடியாதா? என்ற ஏற்றே சினம் கலந்தொன்னியில் கேட்குவிட்டான்.

‘பின்னாய்! இன் நூம் ஒருவாரத்தில் பிரமகத்திதோஷம் உள்ளூப்பற்றப் போகிறது. அது உள்ளூப்பற்றாமல் நீ தவறமுடியுமானால் நான் மகாபாரத யுத்தத்தைத் தவிர்த்திருக்க முடியும்’ என்று கூறிவிட்டு வியாசமுனிவர் போய்விட்டார். உடனே ஜூன்மே ஜெயன் புரோகிதர்களையழைத்து யோசித்தான். பிரமகத்தித் தொடராமலிருக்க இன்னிலிருந்தே யாகம் தொடங்கிக் குறித்தகாவம் முடியும்யோர் இரவுபகல் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக்கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்று அறிவிறுத்தப்பட்டது. துயினின்றி விழித்திருந்து தொடர்ந்து இரவுபகல் பாகாக்கினி முன் இருந்து ஆகுதி சொரிந்து மந்திரங்களை ஒதுவதற்கு முடியாமல் எல்லோரும் தயங்கினார்கள். ஒரு ஏழைப்பிராமணன் வறுமைகாரணமாக முன்வந்து தலையையை ஏற்றுத் தொடங்கியாகம் இரவுபகல் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அரசன் வேஷ்டிய காரியங்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். ஒரு வார முடிவில் தொடர்ந்து கணவிழித்திருந்த கணிப்பினால், யார்குண்டத்தின் முன்னிருந்து மந்திரம் ஒதியபடியே அந்தப்பிராமணன் ஒரு கணநேரம் கண் அயற்நுவிட்டான். அந்த ஒதுக்கையைப்பொழுதிலே தன்னை ஒரு புளி துாத்திக் கொண்டுவர கணவிக்குவொண்டிருந்தான். பிராமணன் கணவையாற்றத்தைக்கூட அரசன் உடனே ஒரு தனுப்பையினால் பிராமணனைத் திட்டங்களுள். கணவிலிருந்த பிராமணன் புலிதன்னைப் பிரத்துவிட்டதன்ற உனர்வினால் துஷ்டத்து யாகுவுண்டத்தில் விழுந்திருந்தான் பிராமண ஸீக்கொன்ற தோழி-பிரமகத்தி அரசனைப் பற்றியது. அரசன் தாங்கொனு வேதாண்மை ஒடி அலைந்து திரிந்தான். துங்கப் பாம் தாங்கொனுது வியாசமுனிவையே நினோத்தான், முனிவர்

காட்சி கொடுத்தார், அரசன் நடந்தவற்றைக்கூறி, தன்னை மலைக்கும்படி வேண்டிப் பழமுறை வீழ்ந்து வணங்கினான். “நீ இந்மாணவன் ஸவசம்பாயனரிடம் மகாபாரதக் கதையைக்கேள். கதை முடியத் துணி வெள்ளிறமாகியிரும். பிரமத்தியும் உன்னை ஷ்ட்டு நீங்கிலிடும்” என்று உறி ஒரு கரித்துணியைக் கொடுத்து ஷ்ட்டு முனிவர் மறைத்துனிட்டார்.

முனிவர் கறியபடியே அரசன் செய்தான். கதை முடிவில் கரித்துணி வெள்ளையானது, பிரமத்தியும் அரசனையிட்டு நீங்கிந்து: மகாபாரத வளர்த்தில் ஓவ்வொரு ஏதியாய ஆரம்பத்திலும், “கேளும் ஜெனமே ஜெயமகாராசாவே என்று மறு நாள்வசம்பாயனர் கொல்லத் தொடங்கினார்” என்று கைத் தொடங்குவதைக் கண்ணாம்.

நீ பாத அமரில் பாஜரையும் நீரூக்கிப்
பூ பாரம் தீர்க்கப் புரிந்தாய் புயல்வண்ணு!
கோபாலர் போரேநே! கோவிந்தா! நீயன்றி
மா பாரதம் கற்ற மற்றூர் கொல்வல்லாரே,

என்கிறுன் சகாதேவன். விஷ்ணுகாத்தற்கடவுன் அவரே பூமியின் பாரததைக் குறைப்பதற்காக கிருஷ்ணனுடைய அவதரித்தார். கிருஷ்ணன் தரிமம் தெரிந்தவன். அவனுக்குத் தர்மம் பிரிந்து தெரியும். இந்தச்சந்தரப்பத்தில் செய்யவேண்டிய தர்மம் இதுதான் என்று தர்மத்தைச் சுட்டிக் காட்டவல்லவன் கண்ணன். அவன்செயல் சாதாரணமான நமக்கு விபரிதமாகக்கூடத் தோற்றும். பாரதயுத்தத்தின் போது அழுதுபுலம்பாதவர்களில்லை. இரும்பு மனிதன் துரியோதனன் கூடக் கதறியழுதான். உருக்குமனிதன் வியலும் அழுவேண்டிய சந்தரப்பங்களில் அழுதேவிட்டான். வில்லுக்கு விஜயன் அழுத சந்தரப்பங்கள் பல, ஆனால் ஒடு கண்ணேனும் ஒரு துளியெனும் கண்ணீர்விடாதவன் கண்ணன். தனது கமத்துணன், தனது அருடை மருகன் இறந்தபேரதுடை கொஞ்சமேனும் நெஞ்சும் நெஞ்சிழாதிருந்தவன் கண்ணன் ஒருவனே, நடக்க வேண்டியவற்றைத்தெய்லாம் நடக்க வேண்டிய முறைப்படி நடாத்திவையப் பதற்கென்றே அவதரித்தவன் கண்ணன்.

இன்று நடந்தபெற்றுக்கொண்டிருக்கும் யுத்தத்திற்கும் கூடப் பலி நடந்தது பொன்னாகக் கண்ணன் கந்திதியிலேதான். பொன்னாக்கினாலும் கோவிலிலே அல்பிரட்டி துறையப்பாவைப் பலி யாக்கின்று பிரபாகரன்தான் கண்ணிருப்பது குறைத்திப்பதி. பிரபாகரனிக் கருவியாக்கிக் கண்ணவே தொடக்கி நடாத்திக் கொண்டிருக்கிறான் எனக்கு கறுவது சர்வத்தும் பொருந்தும் எனக்குறவாம் போலும்.

நடாத்திக் கொண்டிருக்கிறான், எப்பொழுது முடிப்பானே? எப்படி முடிப்பானே? என்ற பாரிக்கூத்தொடங்கினால் சந்தே சாந்தி உற்படவாம்.

தமிழீழத்திற்கென்றே தன்னை அற்பனித்துச் செயலாற்றிக் கொண்டிருக்கையில் 27 - 5 - 1982 இல் வஞ்சித்துக் கொல்லப் பட்ட இறைகுமாரனைப்பற்றிப் பலருக்கும் தெரியும். ஆவியுல சத்திவிடுக்கும் இறைகுமாரனோடு அவுடைய அன்பர்கள் இடை விடையே சம்பாஷிப்பதுங்டு (Glass talking). குமாரி 3 வருடங்களின் முன்னர் ஒருமுறை டட்டந்த சம்பாஷினை இது.

நீ யாராடு இருக்கிறோய்?

D. J. V.

வேறுயார் கூட இருப்பது?

UMA

வேறு யார்?

PONNA

எந்தப் பொன்னு?

GG

எல்லோரும் என்ன செய்கிறீர்கள்?

POOJA

பூசை எதற்கு?

EELAM

சமும் கிடைக்குமா?

MANITHA ALIVUTHAN

ஆவியுலத்தில் தமிழ்க்கையூன்ஸவர்களும் கைதக்கும் பொழுது எல்லாவிதமான கேள்வியும் கேட்பதில்லை. அங்கே இருப்பது சாதாரண ஆட்களுடை ஆவிசன்தானே. ஆகவே சாத்தி ரமோ, வருங்காலத்தைப் பற்றியோ கேட்பது சரியில்லை. அப்படி வினாக்களுக்கு வரும் விடைகளும் சரியானவையென்ற கொள்ள முடியாது, எது எப்படியிருப்பினும் சமும் கிடைக்குமா என்ற வினாவுக்கு, சமுத்தைப் பற்றியே சிந்தித்துக்கொண்டிருந்து ஒரு ஆவி சொன்னபதில், ‘மனித அமிவுதான்’ என்பது. எவ்ரும் எடுர்பாரிக்காத ஒரு பதில். ஆனால் அது செயலில் நடந்து கொண்டிருப்பதைக் காண்கிறோம்.

உடத்துக் கிழக்கில் நடப்பவற்றைக் கேட்க, நினைக்க நெஞ்ச பதறுவிறது. உரும்பராயில் சொந்த வீட்டில் நித்திரையிலிருந்து 93 வயதுக் கிழவிக்குச் சூடு. அரசாங்க ஆலுபத்திரியில் கடலம்

செய்து கொண்டிருந்த அப்பாவி Dr. சிவபாதசந்தரத்துக்குச் சூடு. மட்டக்களப்பில் 2 பிள்ளைகளுக்குத் தாயான 21 வயதுப் பென் கத்திமுளையில் எந்பழிய்பு. அனவெட்டியில் தாயின்மடியிலிருந்த சூழ்ந்தை ஷங்கதுண்டுபட்டு மரணம். இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ! நெஞ்சு வெடிக்கிறது! ஆனால்,

“ஆட்டுவித்தால் ஆரோருவர் ஆடாதாரே
அடக்குவித்தால் ஆரோருவர் அடங்காதாரே

என்பதை உணரும்போது பிரபாஶனையோ, ராஜைவயோ ஜே. ஆஸரயோ குறைக்கறிப் பிசயோசனமில்லை என்று தெளியலாம், ‘ஆருயிர்மூன்றவழிபடேங்கும்’! என்பது பழந்தமிழ் வாக்கியாம்,

துடித்துக்கொண்டிருக்கும் மக்களுக்கு இக்கட்டுரை ஆத்திரத்தை ஊட்டலாம். ஆழ்ந்து நிந்திப்போர்க்கு அமைதியையும் கொடுக்கலாம்.

(சொந்த அலுவலாக 14-9-87 இல் யாழிப்பாளத்திலிருந்து ஏத்து விட்டுக்குத் திரும்ப முடியாமல் கொழும்பில் ஒரு மூலையில் யோசித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது 4 - 11 - 87 இல் மனதில் வந்து எழுதியது.)

பெற்றிடுங் குரவரர் னேர் பிள்ளைகள்தம்பால் நோயென் ருற்றிடிற் பிறரைக்கொண்டும் உருதுயர் செய்துதீர்ப்பர் மற்றவர் தம்பாலன்போ வன்கணே அதுபோல் நம்பாற் சுற்றிய பவங்கள் தீர்ப்பான் பரமனுமிகுவகள் செய்தான்

குரெனுமவுண்டு காற்றல் புரிந்ததுஞ் சுரீகள் யாருஞ் சார்வருந் திறத்தால் ஈசன் தவத்தகுக்குணர்வு காட்டி ஆருயிர் எவைக்கு மின்னலாக்கிய வாருந் தூக்கிற் பேரருள் மூதறயோ யன்றிப் பிறிதொரு செயறுமன்றுல்

இவற்று மிகலுமின்றி யார்க்குமோர் பெற்றித்தாகி அவரவர் விணைகள் நராடிஅதற்படுபொருளை நல்கும் சிவனையராம் வெறுத்தல் குற்றம் சிறந்தநோன்பிபற் றிடாதே தவறுசெய்தன மோன்றும்கை நேரவடைத்தக்கெற்றின்றுச் — நந்தபுராணம் —

யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்.

இறைகுமாரன் நினைவாக 27-5-87 இல
இக்கட்டுரை வெளிவர இருந்தது. வடமராட்சித்
தாங்குதல் காரணமாக அங்றுமுதல் யாது.
பத்திரிகைகள் வெளிவரவில்லை.

“யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்” என்ற அடி இன்று
எல்லோருக்கும் தெரியும். அடிக்கடி பத்திரிகைகளில், கட்டுரை
களில் வாசிக்கிறோம், வசனீயிலும் கேட்கிறோம். இது ஒரு
சங்கப்பாட்டின் அடி என்பதையும், சங்கப்பாட்டுகள் சுமார்
இரண்டாயிரம் மூன்றுக்கணக்கு முந்படிடவை என்பதையும்
பலரறியார். அப்பாக்கடைப் பாடியவர் கணியன் பூங்குஞ்சனார்
என்றும் சுங்கச் சாங்கிரேன் என்பதையுஞ் சிலரறியார். தமிழ்
பற்றி-தமிழர் பண்பாடுபற்றி - பாரத நாட்டின் பழம் பெரு
மைபற்றி எங்கெங்கே பேசப்படுகிறதோ அங்கே கல்லூரி
“யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்” என்ற அடி முழுங்காமலில்
ருப்பதில்லை. அனைத்துலக மன்றமாகிய ஜக்கியநாடுகள் சபை
யிலேயும் இந்த அடி எடுத்தாளப்பட்டிருக்கிறது. இலங்கூடப்
யிரதிநிதியாகச் சென்ற ஒரு தமிழ் மந்திரியும், ஒரு மன்றங்கள்
பாரதப் பிரதமரும் அனைத்துலக மன்றத்திலே ‘நாம் மிகப்
பரந்த மனப்பான்மையுடைய ஒரு பள்பட்ட சமுதாயத்
தின் வழித்தோன்றல்கள்’ என்பதை இந்த அடிமூலம் நிறை
யுள்ளார்கள். “யாது ஊரே, யாவரும் கேளிர்” என்ற மனப்
பான்மைதான் பண்பாட்டின் சிகிரம் - உச்சநிலை என்பது
பொதுவான் அபிப்பிராயம்.

இப்பொழுது நாம் சிறிது தீநிப்போம். ‘யாதும் ஊரே,
யாவரும் கேளிர்’ என்றென்னவீசு செயல்படக்கூடிய மனப்
பக்குவம் யாருக்குண்டு? அப்படிச் சொல்வதற்குத் தகுதியுடையன் யார்? இன்றைய பாரதநாட்டு மக்கள் யாவரும், அல்லது இன்னைய தமிழரெல்லோரும் ‘யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்’ என்ற மனப்பான்மையுடன் வாழ்கின்றனரா? அன்றி சுங்காலத் தயிழரெல்லோரும் அப்படிப் பண்பட்ட மனப் பான்மையுடன் வாழ்ந்தார்களா? கணியன் பூங்குஞ்சனார் அக்கெட்டியுள்ளே சொன்னதென்ன? இந்த ரீதியிலே நாம் சிறிக்கவேண்டியவர்களா யிருக்கிறோம்.

இந்த அடியைப் பங்காலும் எடுத்தாள்கின்ற பலருக்கு செய்யுள் முழுவதும் தெரியாது. ‘யாவரும் கேள்வி’ என்று விளியாகி உபயோகிப்போரும் உண்டு. ஆகவே முதலில் முழுச் செய்யுளையும் நோக்குவோம்.

யாதும் ஊரே யாவரும் கேள்வி
தீதும் நன்றாம் பிறர்தர வாரா
நோதலும் தணிதலும் அவற்றே ஏன்ன
சாதலும் புதுவதன்றே வாழ்தல்
இனிதென மகிழ்ந்தன்று மிலமே முனிவின்
இன்னு தென்றலு மிலமே, மின்னேடு
வாளாந் தண்டுளி தலை யானது
கங்கொடு திரங்கு மலைந் பேர்யாற்று
நீர்வழிப் படேங் புணைபோல் ஆருயிர்
முறைவழிப் படேங் என்பது திறலோர்
காட்சிற் ரெளிந்தனக், ஆகவின் மாட்சியிற்
பெரியோசை வியத்தலும் இலமே
சிறியோசை இகழ்தல் அதனிலும் இலமே.

என்பது செய்யுள். ஆழ்ந்து கீந்திப்போர்க்கு இச்செய்யுளின் உயிரான பகுதி ‘யாதும் ஊரே, யாவரும் கேள்வி’ என்பது தானே என்ற ஜூம் நோன்றுகிறது. உற்றுநோக்கி அலசி ஆராய்ந்தால் ‘ஆருயிர் முறைவழிப் படேங்’ என்ற பகுதிதான் செய்யுளின் உயிர் என்பது தெள்ளித்திற் புலனாகும். ‘ஆருயிர்’ முறைவழிப் படேங்’ என்பது கணியன் பூங்குன்றனுரின் களுகு பிடிப்பன்றுட் ‘விழுப்பத்து வேங்கும் பனுவல் துணிவு’ என்று தெய்வப்புல்வமைத் திருவள்ளுவனஞாகுக், ‘என்மனூர் புலவர்’ என்று ஒன்காப் பெரும்புகழுத் தொக்காப்பியனாகும் தமது கருதி துக்ககளை நிறுவுவதற்குத் தமக்கு மூற்பட்டசான்றேஞ்சாக்கி கிக்கு அழைத்த அடே பாணியில், ‘ஆருயிர் முறைவழிப் படேங் என்பது திறலோர் காட்சியிற் ரெளிந்தனம்’ என்று காட்சிகாட்டுகிறார் புலவர்.

இனி ‘ஆருயிர் முறைவழிப் படேங்’ என்பதன் அரித்தத்தை ஆராய்வோம். முறை என்பதிதன்ன? முறை, யூற், உண்ணமை, நியதி, விதி, தெய்வம், பால் என்பன ஒருபொருட்கியவி என்பார் பரிமேலழகர். எல்லோ, ஆருயிர் முறை வழிப் படேங்’ என்பதன் பொருள், ‘அருமையான இந்த உயிர் விதி மின்பதியே - வருத்தான் வகுத்த முறைப்படியேதான் செல்லும்’ என்பதுதான் என்பது ‘வெளிப்படை’, ‘விதிவழி மதி.’ புந்திகீர்மானுசாரணி’ என்ற ஆப்தவாரக்கிவக்கனாகும் இக்கருத்தையே வளியுறுத்தும். சொவ்வித்தாந்த முடிபும் இதுவேயாரும்.

வாழாவது முன்புசெய்த விணை பின்பு விளையும் முறை, உயிர் செய்தவினையானது தானாகவே ஆண்மாவைச் சென்று பற்ற முடியாது, அது சடம் ஆகலான். ஆண்மா விரும்பி விணைப் பயணை அனுபவியாது. ஆகவே விணைப்பயணை ஆண்மாவுக்கு ஊட்டுகிற கருத்தா ஒருவன் வேண்டும், என்று சித்தாந்தம் முடிபு செய்கிறது. இது பற்றியே வள்ளுவனுரும் ‘வகுத்தான் வகுத்த வகை’ என்றார்,

‘என்றலும் ஈலரோன் கோ எவர்க்குமே ஸாகுமீகன் ஒன்றிய அருளினேனும் உற்றவர்க் குதவுவோனும் [வெள்ளிக்] அன்றியும் முறை செய்வோனும் ஆதவின் முளிபோல் குன்றிட எம்மையானாங் குறிப்பினவீற் றிகுந்தா னாக்ரே!

என்ற எந்த புராணக் செய்யுளின் ‘முறை செய்வோனும்’ என்ற பகுதி ஈன்டுச் சிந்திக்கத்தக்க தொன்றாகும். ‘ஒருவனிட்ட பயிரின் பயணை மற்றெருவன் அனுபவியா வண்ணம் அரசன் ஆணை செலுத்துதல் போலச் செய்தவினையின் பயணை அவரவரே யனுபவிக்கும்படி அளந்துநூட்டி நடத்துபவரென்பார். ‘முறை செய்வோனும்’ எனக் கூறினார், என்று விளக்கம் செய்கிறார் உரையாசிரியர்.

‘இவற்று மிகலுமின்றி யார்க்குமோர் பெற்றித்தாடி அவரவர் விளைகள் நாடி அதற்படு பொருளை நஸ்குஞ் சிவன்’ என்பதும் எந்தபுராணம்.

இனி, உயிர் ஊழியில் வழியே இழுத்துச் செல்லப்படும் என்ற உண்மையைப் புலவர் விளக்குத் திறகின்க வாஸ்போம்.

வானங் தண்டிலி தலைகி யானது
கல்பொரு திரங்கு மஸ்லற் பேர்யாற்று .
நீர் வழிப் படேம் புளைபோல.....

என்று விளக்குகின்றார். அதாவது பின்னவோடு கூடிய வானம் சொரிந்த குளிர்ந்த மழைத்துளைகள் பெருகிக் கற்களை அலைத்துப் பேரோங்கடிடன் செல்கின்ற ஆற்றினை மிதந்து செல்லும் மிதவைபோல என விளக்கந்தருகிறார் புலவர். முழுச் செய்யுளினதும் பொருள் இதுதான்.

‘ஆற்றுப் பெருக்கோடு இழுபட்டுச் செல்லும் மீதவை போல உயிர் ஊழின்வழியே இழுத்துச் செல்லப்படும். இந்தப் பேருள்ளமையை நாம் அறநூல்களால் அறிந்து உதவிந்திருக்கின்றோம். ஆகையால் ஊழுப்பள்ளம் எழுமூரே மக்களைச் சொல்லாம்

ஏக்முறவினரே, தீவியும் நன்மையும் பிறரால் வருவனவல்ல இன்பதுண்பங்களும்படியே, மசணமும் எமக்குப் புதிசதன்று; இன்பதீநைக் கணி 'வாழ்வே இனியது' என நாம் மகிழ்வது மில்லை, துண்பம் வந்தபோது 'வாழ்வு கொடியது' என்று வெறுப்பதுமில்லை, பெற்றோரை நாம் புகழ்வதுமில்லை. கிற யோரை இசம்வது அதனிலுமில்லை.

அதாவது 'ஆருயிர் முறை வழிப்படேஷ்' என ந பேருங்களமையக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்தபடியாற்றுன் 'யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்' என்று நேரக்குகிறநிலை எமக்கு வந்தது என்று அதித்துக் கூறுகின்றார் கணியன் பங்குன்றஞர். இச்செய்யுளிலே அவர் உபயோகித்திருக்கும் 'ஆகவின்' என்ற பதம் ஏதுதுமிக்குடையது. கெத்திர எனித உள்ளமைவன் நிறு வும் பொழுது 'தித்தஞ், இது சமன், இதற்கு இது சமன், ஆகவே இவையிரண்டும் சமன் என நிறுவுவிரேஷ். இந்த நிறுவலிலே வரும் ஆகவே எனும் சொற்பிரயோகமும், புலவரின் ஆகவின் என்ற சொற்பிரயோகமும் ஒரே ரீதியானவை. 'ஆருயிர் முறை வழிப்படேஷ் என்பது தீர்லோர் காட்சியிற் ரெளிந்தனம். ஆகவின் எமக்கு இந்த மனப்பக்குவம் வத்திருக்கிறது'. என்று நிறு வியிருக்கின்றார். ஆகவே அந்தப் பேருங்களமைய உணர்தோர் 'யாதும் ஊரே' முதலான யாக்கியங்களைக் கூறுதல் வீண் பிதற் ற லேயாகும். அந்தத் தெளிந்த நிலையையடைத்தோர்தாம் அவ்யாக்கியங்களை உச்சரிக்கும் தகுதியடையோர். பின்வருமாறு செய்யுளைப் பகுத்தால் பொருள் தெளிவாகும்.

.....மின்ஜேடு

வானந் தண்டுவி தணிதி பாறுது
கங்கொரு தீங்கு மல்லை பேர்யாற்று
நீர்வழிப் படேம் புணோல் ஆருயிர்
முறைவழிப் படேம் என்பது தீர்லோர்
காட்சியிற் ரெளிந்தனம் ஆகவின்
யாதும் ஊரே யாக்கும் கேளிர்
தீங்கும் நன்றாய் பிரதானம் அவற்றோன்ன
சாதலும் புதுவகங்கே வருப்பதல்
இனிதென உகிறுந்தன்று மிலமே முளிவின
இன்று தென்றால் மிலமே

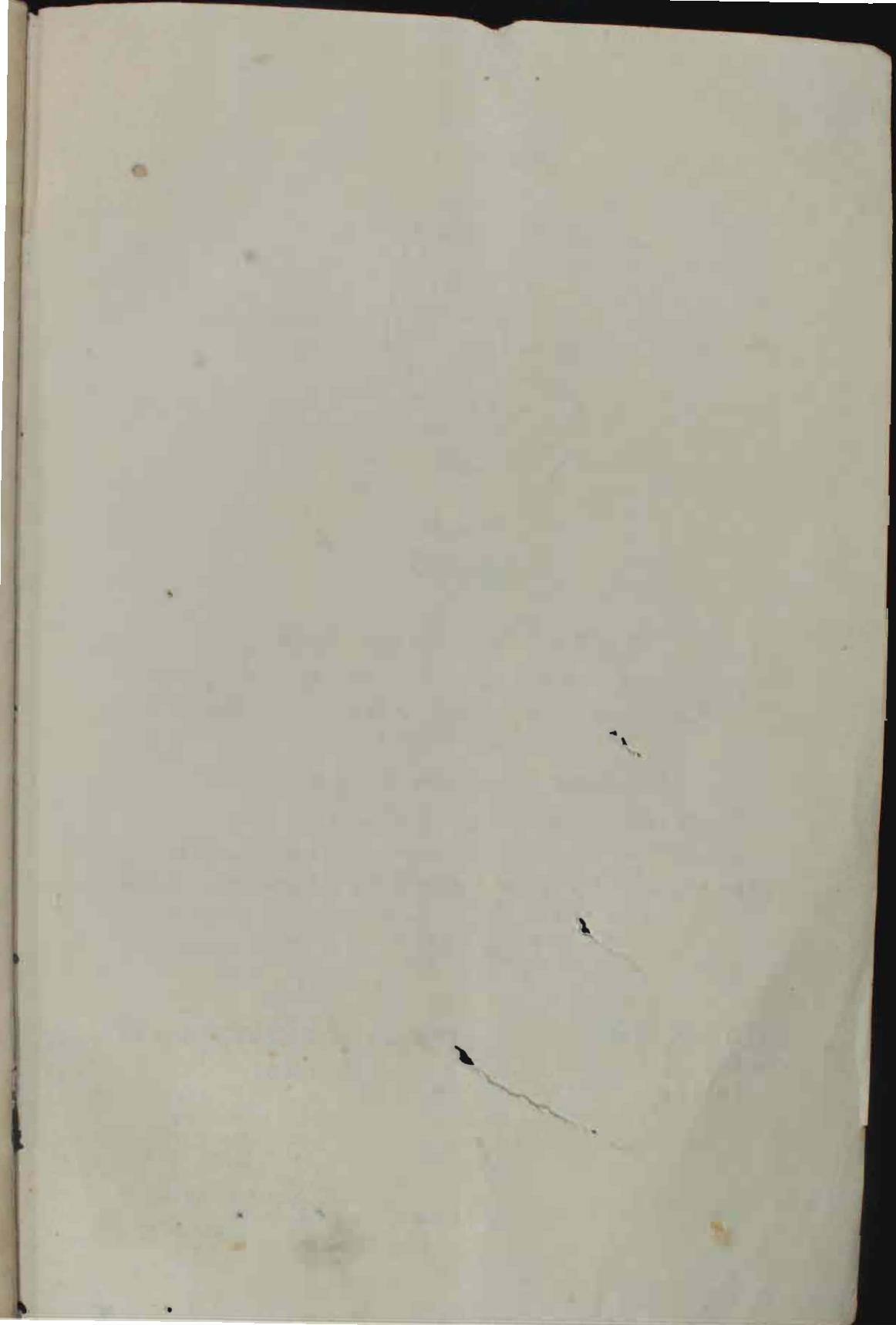
காட்சியிற்

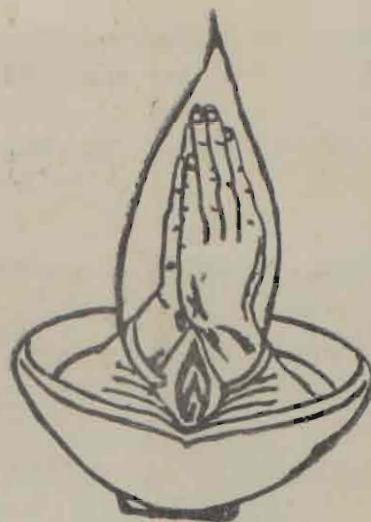
பெரியோரை வியத்தலும் இலமே
சிறியோரை இகுப்பது அதனிலும் இலமே.

இச் சந்தர்ப்பத்தில் தாயுமானுரீன் பின்வரும் பாடங்களும்
தினைவு உரத்தக்கண.

1. கேதாவை விவ்வளை விதித்ததே தெள்ளிலுங்
வினைப் பகுதி யென்ற நந்த
வினைபேச வறியாது நிற்கவிலை மனதால்
வினைந்ததாக மனதை நாடிற
போதமே நிற்கும்ப் போதத்தை நாடிலோ
போதமு நினைவி எக்கம்
பொய்யன்று தெய்வமறை யாவுமே நியென்று
போக்குவச வறநி கழுத்தும்
ஆதார வாதேய முழுதுநி யாதலால்
அவிலமீ தென்னை யாட்டி
ஆடங்கள் டனுநி ஆடுகீன்றுவனுநி
அருளுநி மென்ன ஞான
தாதாவு நிபெற்ற தாய்தந்தை தாழுநி
தமருநி யாவுநி கான்
சர்வபரி பூரண அகங்கடத்த நுவமான
சக்கிதா னந்த சிவமே.

2. ‘அவனன்றி ஒரளுவு மகையாது’ எனும்பெரிய
ஆப்தர்மொழி ஒன்று கண்டால்
அறிவாக தேதுசில அதியாகை ஏதிலைவ
அறிந்தார்க எதியார் களார்
மென்னமோ அருந்ததா ரென்போல் உடங்பெலாம்
ஈரயாய்ப் பிதற்று மவரார்
மனதெனவு சமாருமாயை எங்கே விருந்து வருக
வன்மையொ டிரக்க மெங்கே
புவனம் படைப்பதென் கர்த்தவிய மென்விடக்
பூதபே தங்களெளிடம்
பொய்மெய் இதமகிதமேஸ் வருநங்கை தீவையொடு
பொறைபொரு மையுமென் வீடம்
என்னிறிய ரெவர்பெரியர் ஏவருறவ ரெவர் பக்கஞ்சி
யாதுமுனை யன்றி உண்டோ
இப்பர் மிரண்டிலிலு முயிஸினுக் குயிராகி
எங்குநிலை சீன்ற போகுபோ.

நன்றி

3 - 9 - 1989 ஞாயிறு காலை

எமது குடும்ப விளக்கு அணைந்த செய்தி அறிந்துகணம்
தொடக்கம் இன்றுவரை வேண்டிய பல்வேறு
உதவிகளையும்,

“உடுக்கை ஜிமுந்துவன் கைபோல்”

ஓடோடி வந்து மனமுவந்து செய்த அயலவர்,
உற்குர் உறவினர், அன்பர்கள் அணவருக்கும், அந்தி
அனுதாபச் செய்திகள் அனுப்பியவரீகளுக்கும், எமது
யேட்டியில் பங்கு கொண்டவர்களுக்கும் எமது
மனமார்ந்த நன்றி உரியது.

இறைவன் வீதி,
அளவெட்டி.
18-10-1989

அன்புள்ள
கணவன், பிள்ளைகள், மருக
பேர்த்தி.